

วารสารสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา Journal of BSRU-Research and Development Institute

ปีที่ 7 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม - ธันวาคม 2565)

Vol. 7 No. 2 (July -December 2022)

ISSN 2774-1176 (Online)

สถาบันวิจัยและพัฒนา
มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

ลงทะเบียนตีพิมพ์วารสาร

<https://so06.tci-thaijo.org/index.php/rdibsr>

+66-2473-7000 # 1600

RDIBSRUJO@BSRU.AC.TH

1061 อีสราพ 15 ศรีบุญจี่ ถนน 10600

[HTTP://RESEARCH.BSRU.AC.TH](http://RESEARCH.BSRU.AC.TH)

วารสารสถาบันวิจัยและพัฒนา
มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
Journal of BSRU-Research and Development Institute

ปีที่ 7 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม 2565)

Vol.7 No.2 (July-December 2022)

วารสารสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

E-ISSN : 2774-1176

หน่วยงานที่รับผิดชอบ : สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
วัตถุประสงค์

1. เพื่อส่งเสริม สนับสนุน ให้นักศึกษา อาจารย์ นักวิจัย และนักวิชาการทั่วไป ได้เผยแพร่บทความทางวิชาการ และบทความจากผลงานวิจัยในศาสตร์ทางด้าน สหวิทยาการด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และสหวิทยาการด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

2. เพื่อกระตุ้นให้นักศึกษา อาจารย์ นักวิจัย และนักวิชาการทั่วไป ตระหนักถึงความจำเป็นในการใช้เทคโนโลยี สารสนเทศเพื่อการศึกษา (E-education) ค้นคว้า และวิจัย

3. เพื่อเป็นสื่อกลางในการศึกษา ค้นคว้า ข้อมูลและแหล่งวิทยาการความรู้ต่าง ๆ อันเป็นการเปิดโลกกว้างทางการเรียนรู้ แก่สาธารณชนทั่วไป

ปีที่พิมพ์ ปีที่ 7 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม – ธันวาคม 2565)

กำหนดออกวารสาร ปีละ 2 ฉบับ มกราคม - มิถุนายน , กรกฎาคม - ธันวาคม

จำนวนหน้า 316 หน้า

จัดพิมพ์โดย สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

ชั้น 7 อาคาร 100 ปี ศรีสุริยวงศ์ 1061 ซอยอิสรภาพ 15 ถนนอิสรภาพ

แขวงหิรัญรูจี เขตธนบุรี กรุงเทพฯ 10600

โทรศัพท์. 0-2473-7000 ต่อ 1600 , 1606

โทรสาร. 0-2473-7000 ต่อ 1601

เว็บไซต์สถาบันวิจัยและพัฒนา : <http://research.bsru.ac.th>

เว็บไซต์วารสารสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา :

<https://so06.tci-thaijo.org/index.php/rdibsr>

จดหมายอิเล็กทรอนิกส์: rdibsrjuo@bsru.ac.th

วารสารสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

ทุกบทความได้รับการพิจารณาจากคณะกรรมการกลั่นกรองบทความ (Reviewers) อย่างน้อย 3 ท่าน ก่อนลงตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

ประเภทของการประเมินคุณภาพบทความในวารสารสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา มีรูปแบบการประเมิน โดยที่ผู้ประเมินจะไม่ทราบถึงข้อมูลคณะกรรมการกลั่นกรองบทความ (Reviewers) และคณะกรรมการกลั่นกรองบทความ (Reviewers) จะไม่สามารถเข้าถึงข้อมูลผู้ประเมินได้เช่นกัน (Double Blinded)

บทความหรือข้อคิดเห็นใด ๆ ในวารสารสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา เป็นวรรณกรรมของผู้ประพันธ์โดยเฉพาะ สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา และกองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นด้วย

กองบรรณาธิการไม่สงวนสิทธิ์ในการคัดลอกบทความเพื่อการศึกษาแต่ให้อ้างอิงแหล่งที่มาให้ครบถ้วนสมบูรณ์

สารบัญ

สารจากอธิการบดี	ก
บทบรรณาธิการ	ข
Publication Ethics	ณ
บทความวิจัยและบทความวิชาการ	
1. “ศักดิ์ศรี” กับการสื่อสารจากมุมมองงานปฏิบัติศาสตร์: กรณีศึกษานักศึกษาและนักเรียนชายไทย (“Saksi” and Communication from a Pragmatic View: a Case Study of Thai Male Students) ชาญวิทย์ เยาวฤทธิ์ (Chanwit Yaowaritttha)	1
2. การรวบรวม วิเคราะห์ และสังเคราะห์สถานภาพองค์ความรู้ดนตรีอาเซียนในประเทศไทย (ASEAN Music Knowledge in Thailand: A Compilation and Synthesis) ชาวมณีนัส ประภักดิ์ (Chaomanat Prapakdee)	20
3. การสื่อสารในภาวะวิกฤตโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ของประเทศไทย (Crisis Communication for Coronavirus Disease 2019 (COVID-19) Situation in Thailand) ประภาวิษฐ์ พันธ์ทรัพย์สุข (Prapawis Panassupsuk) รัตนา บุญอ่วม (Rattana Bunuam) ณัฐกานต์ แก้วขำ (Natthakan Kaewkhum) สิงห์ สิงห์ขจร (Singh Singkhajorn)	32
4. การศึกษาสันติภาพ: กรณีศึกษาหลักสูตรเสริมสร้างสังคมสันติสุข (สสสส .) (Peace Education: A Case Study of the Training Course to Promote a Peaceful Society) อภิญญา ทิสสะมาน (Apinya Tissamana) ธาตรี นนทศักดิ์ (Tatree Nontasak)	41
5. นโยบายรัฐนิยมและนโยบายประชารัฐ: จากวาทกรรมสู่นโยบายแห่งรัฐเพื่อการพัฒนา (Statism Policy and Civil State Policy: from discourses to development policies) สุวิดดา นวมเจริญ (Suwida Nuamcharoen)	51
6. ผลของอัตราส่วนวัตถุดิบและสภาวะการอบด้วยไมโครเวฟต่อคุณภาพของข้าวเกรียบมันเทศ (The effect of raw materials ratio and microwave baking condition on quality of sweet potato crackers) ศศิธร เคนอรุณ (Sasithorn Khenarun) นวพร หงษ์พันธุ์ (Nawaporn Hongpan) พรชัย พรฤทธิ์ (Pornchai Pornharuthai) อนูธิดา ศรีทา (Anutida Srita) หนึ่งฤทัย เอกธรรมทัศน์ (Nuengruethai Ekthammathat)	64
7. การพัฒนากระบวนการแก้ไขความถูกต้องสำหรับเซ็นเซอร์วัดฝุ่นละอองขนาดเล็ก (PM2.5) ต้นทุนต่ำ (Development of Error Correcting for Low Cost PM2.5 Sensor) วรงค์ บุญเชิดชู (Varong Buncherdchoo) อนุชัย ธนอมสินรัตน์ (Anuchai Thanomsinrat)	77

สารบัญ (ต่อ)

8. ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อสตรีทฟู้ดของผู้บริโภคในเขตธนบุรีและเขตคลองสานเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว 92
(Factors affecting purchasing decision to Street Food in Thonburi and Klong San Areas for Tourism Promotion)
สุนทร ทวีถาวรสวัสดิ์ (Sunate Thaveethavornsawat)
อนุชัย ธนอมสินรัตน์ (Anuchai Thanornsinra)
สุปราณี ศิริสวัสดิ์ชัย (Supranee Siriswattchai)
อารียา จุ้ยจำลอง (Areeya Juichamlong)
মনชนก จุลสิกขี (Manachanok Jullasikkee)
9. รูปแบบและแนวคิดการสร้างสรรคานาฏศิลป์ชุด BO(R)N 101
(THE ELEMENTS AND CONCEPTS OF BO(R)N: THE CREATION OF A DANCE PERFORMANCE)
วิทวัส กรมณีโรจน์ (Vittavat Kornmaneeroj, DFA)
10. เศรษฐกิจสร้างสรรค์กับการพัฒนาวิสาหกิจชุมชนของไทย 113
(Creative Economy and Community Enterprise Development in Thailand)
เพ็ญศรี ฉรินัง (Pensri Chirinang)
รัชยา ภักดีจิตต์ (Ratchaya Pakdeejit)
ศิริวัฒน์ เปลียนบางยาง (Siriwat Plainbangyang)
ชมภูนุช หุ่นนาค (Chompoonuch Hunnak)
11. การใช้สื่อประชาสัมพันธ์ดิจิทัลในยุคการหลอมรวมสื่อเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสงคราม 121
(Using digital public relations media in the media convergence era to promote tourism in Samut Songkhram province)
วิโรจน์ ศรีหิรัญ (Wiroj Srihirun)
12. รูปแบบการสร้างความสัมพันธ์องค์กรของอาจารย์ชาวต่างชาติในประเทศไทย 132
(Model of Organizational Engagement Building Among Foreign Teachers in Thailand)
ภัทริกา พัฒนพร (Patrica Patanaporn)
ธีรเดช ชื่นประชาอนุสรณ์ (Teeradet Chuenpraphanusom)
ประกฤติ พูลพัฒน์ (Prakit Bhulapatna)
13. ประสิทธิภาพการออกกำลังกายด้วยการเต้นลีลาศที่มีต่อองค์การเคลื่อนไหวของผู้สูงอายุ 145
(Effect of Dance Exercise on the Degree of Movement of the Elderly)
อารุธ หงษ์ศิริ (Arwut Hongsiri)
อมรรัตน์ คำบุญ (Amonrat khambun)
กัลยา ธนาสินธุ์ (Kanlaya Thanasin)
สายัณห์ พุทธลา (Sayan Puttala)
กรณ์ภัสสรณ์ ศักดิ์โสภา (Kornphassorn Saksapha)
สุทิพย์พร โชติรัตน์ศักดิ์ (Sutipporn Chotratanasak)

สารบัญ (ต่อ)

14. Knowledge of native chicken farmers for entering Thailand's organic livestock standards in Phetchaburi Province 154
Surawat Chalorsuntisakul
Charunee Kasornpikul
Kataya Mahachanawong Suvarnaphaet
Nitinunt Nakburi
Mintra Lukkana
Phisit Suvarnaphaet

15. นวัตกรรมการสอนด้วยทฤษฎีการเคลื่อนไหวร่างกายแบบตะวันตกเพื่อส่งเสริมสมรรถนะของนักเรียน
 ชั้นปีที่ 1 สาขาานฤศิลป์ศึกษา วิทยาลัยการฝึกหัดครู มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ในเรียนรำโนรา
 บทครูสอนรายวิชาการแสดงพื้นเมือง 166
 (Instructional Innovation of the Western Movement Theory to Increase Competency of the First-Year
 Students of Thai Classical Dance Education)
อานนท์ หวานเพ็ชร์ (Arnon Wenphet)

16. การรับรู้การสื่อสารการตลาดผ่านสื่อสังคมออนไลน์ พฤติกรรมการบริโภค และการรับรู้คุณค่าสินค้า
 อาหารประเภทหมูปิ้งของผู้บริโภคคนไทย 181
 (THAI CONSUMERS' PERCEPTION, MARKETING COMMUNICATION, CONSUMPTION BEHAVIOUR, AND
 PERCEPTION OF PRODUCT VALUE OF GRILLED PORK THROUGH SOCIAL MEDIA)
พรชนก โสภณกิจไพศาล (PONCHANOK SOPONKITPAISAN)
ปริยา รินรัตนากร (PARIYA RINRATTANAKORN)

17. SONG Model: การสอนร้องเพลงสำหรับเด็กปฐมวัย 192
 (SONG Model: Teaching singing for Early childhood student)
นัตยา ทองคง (Nuttaya Thongkong)
จตุพร สีม่วง (Jatuporn Simuang)
ยุทธนา ฉัพพรรณรัตน์ (Yootthana Chuppunnarat)

18. การพัฒนารูปแบบการมีส่วนร่วมของประชาชนในการนำเสนอข่าวผ่านสื่อออนไลน์ 199
 (The Development of People's Participation role Model for News Presentation thru Online Media)
สุปราณี ศิริสวัสดิ์ชัย (Supranee Siriswattchai)
รักชนกชรินทร์ พูลสุวรรณนที (Rakchanokcharin Poonswannatee)

19. การบูรณาการการใช้ดนตรีสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย โดยใช้รูปแบบการดำเนินการ
 ชั้นเรียนแบบกิจวัตร 214
 (Integrated Learning of Music and English for Early Childhood Using Routine Music Activities)
ณัชชา เตชะอาภรณ์ชัย (Natcha Techaaphonchai)

สารบัญ (ต่อ)

20. การใช้สัญลักษณ์เพื่อสื่อเนื้อหาการให้กำลังใจในเฟซบุ๊กแฟนเพจ “คิ้วดำ” 224
(The Use of Signs to Convey Content of Encouragement in Facebook Fan Page “Kiw Tum”)
อัศวินธ์ เรืองรอง (Akhawit Ruengrong)
ภรทิพย์ พลอาชีพ (Pohntip Ponarcheep)
21. ผลของการเรียกดอกเบี้ยเกินอัตราที่กฎหมายกำหนดตามมาตรา 654 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ 244
(Effects of demanding interest at a rate higher than the rate specified by law according to the Section 654 of the Civil and Commercial Code)
พัฒนวิภา กังวานโสภณ (Patvipa Kangwansophon)
22. วิถีพลเมืองในระบอบประชาธิปไตยของนักศึกษาสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ 256
บ้านสมเด็จเจ้าพระยา
(Democratic Citizenship of Public Administration Students of Bansomdejchaopraya Rajabhat University)
ศิวพร โพธิวิทย์ (Siwaporn Pothiwit)
กัญญาณัฐ เสี่ยงใหญ่ (Kanyanat Seangyai)
พงษ์พันธ์ นารีน้อย (Phongsphan Nareenoi)
23. การขับร้องและประสาทวิทยาศาสตร์: ความสัมพันธ์ระหว่างความแม่นยำในการขับร้องกับความจำของผู้สูงอายุ 265
(Singing and Neuroscience: The Relationship between Singing Accuracy and Elderly Memory)
ณัฐธัญ อินทร์คง (Nutthan Inkhong)
24. ปัจจัยเชิงสาเหตุการจัดการด้วยเทคโนโลยีดิจิทัลของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตรถยนต์ในอนาคต 273
(The Causal Factors for the Management of Digital Technology of the Automotive Manufacturing Industry in the Future)
อัครนันท์ อัศวโกสิน (Akaranan Asavarutpokin)
คณกร สว่างเจริญ (Kanakorn Sawangcharoen)
นัยนพัต อินจวงจิรกิตต์ (Nainapas Injoungjirakit)

คำแนะนำการตีพิมพ์บทความ

สารจากอธิการบดี

วารสารสถาบันวิจัยและพัฒนา เป็นวารสารที่มีคุณภาพด้านวิชาการเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่ความรู้ความคิดและผลการพัฒนาต่างๆที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าวิจัยตลอดจนความเคลื่อนไหวในแง่มุมต่างๆของวิทยาการอันหลากหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในยุคของการเปิดเสรีทางการศึกษา และสามารถเข้าถึงข้อมูลขององค์ความรู้อย่างไม่จำกัดนั้นการเผยแพร่บทความทางวิชาการ จึงมีความสำคัญมาก โดยจะเป็นแหล่งความรู้ที่ผลักดันให้เกิดการบริการข่าวสารข้อมูลและองค์ความรู้ใหม่ๆ อยู่เสมอ

สถาบันวิจัยและพัฒนาในฐานะเป็นหน่วยงานที่สนับสนุนทางวิชาการได้เล็งเห็นความสำคัญของการส่งเสริมและสนับสนุนให้เกิดการเผยแพร่งานวิชาการ จึงได้จัดทำวารสารสถาบันวิจัยและพัฒนาขึ้นซึ่งถือว่าเป็นประโยชน์ต่อวงการศึกษาก่อให้เกิดการส่งเสริมศักยภาพของนักวิชาการให้พัฒนายิ่งขึ้นไปด้วย

สิ่งที่พึงตระหนักและพัฒนาควบคู่ไปกับวิชาการ คือความมีศีลธรรมจรรยาบรรณ ของความเป็นนักวิชาการกล่าวคือต้องมีการศึกษาค้นคว้าข้อมูลอย่างละเอียด ถึงแหล่งปฐมภูมิเคารพกติกาและสิทธิของบุคคลที่เกี่ยวข้อง พร้อมทั้งรายงานผลการวิจัยหรือผลการศึกษาตามความเป็นจริงในเชิงสร้างสรรค์ วิพากษ์วิจารณ์อยู่บนฐานข้อมูลและหลักแห่งเหตุผล ที่สำคัญนักวิชาการ ต้องสามารถนำความรู้นั้นไปพัฒนาประเทศชาติอย่างสร้างสรรค์และเกิดทุนไว้ซึ่งสถาบันพระมหากษัตริย์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ลินดา เกณฑ์มา)

อธิการบดี

บทบรรณาธิการ

วารสารสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ปีที่ 7 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม – ธันวาคม 2565) กองบรรณาธิการได้จัดพิมพ์บทความวิจัยและบทความวิชาการ ของนักวิจัย และนักวิชาการรวมทั้งหมด 24 เรื่อง โดยแต่ละท่านนำเสนอแนวคิด ตามหลักวิชาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ บทความวิจัยและบทความวิชาการ ทางกองบรรณาธิการ จึงหวังว่าผลงานวิชาการที่ได้รวบรวมมาเผยแพร่จะเป็นแหล่งทางการเรียนที่เป็นประโยชน์ ซึ่งวารสาร ประกอบด้วยนักวิจัยและนักวิชาการดังต่อไปนี้

ชาญวิทย์ เยาวฤทธา ได้นำเสนอบทความวิจัยเรื่อง **“ศักดิ์ศรี”** กับการสื่อสารจากมุมมองวัฒนธรรมปฏิบัติ ศาสตร์: กรณีศึกษานักศึกษาและนักเรียนชายไทย มีเนื้อหาโดยสรุปดังนี้ ปัจจัยทางสังคมวัฒนธรรมย่อมมีผล ต่อพฤติกรรมการใช้ภาษาและพฤติกรรมอื่น ๆ ในชีวิตประจำวัน โดยแนวคิดเรื่อง “ศักดิ์ศรี” เป็นหนึ่งในหลาย แนวคิดที่คนในสังคมไทยให้ความสำคัญ ทั้งนี้ หากการปฏิสัมพันธ์กระทบกระเทือนต่อศักดิ์ศรีของบุคคล ย่อม นำไปสู่ปัญหาห้วงก้นได้ ดังนั้น บทความนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อพิจารณาความหมายของคำว่า “ศักดิ์ศรี” ตามมุมมองของนักศึกษาและนักเรียนชายที่มีปัญหาความขัดแย้งระหว่างกัน และวิเคราะห์พฤติกรรมการใช้ ภาษาและพฤติกรรมอื่น ๆ ที่สัมพันธ์กับปัจจัย “ศักดิ์ศรี” สำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจาก กลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน โดยใช้แบบสัมภาษณ์ซึ่งประยุกต์จาก สเปนเซอร์ โอตีย์ (Spencer-Oatey, 2002)

ผลการวิจัยพบว่า ความหมายของคำว่า “ศักดิ์ศรี” ตามมุมมองของนักศึกษาและนักเรียนชายที่มีปัญหา ความขัดแย้งระหว่างกันมีทั้งส่วนที่เหมือนและแตกต่างจากความหมายตามมุมมองของนักสังคมวิทยา สำหรับ พฤติกรรมการใช้ภาษา พบว่า นักศึกษาและนักเรียนชายที่มีปัญหาความขัดแย้งใช้วัจนกรรมที่ส่งผลต่อปัจจัย “ศักดิ์ศรี” ทั้งหมด 6 วัจนกรรม ได้แก่ วัจนกรรมการทำทนาย วัจนกรรมการดูถูก วัจนกรรมการบริภาษ วัจนกรรม การสั่ง วัจนกรรมการไล่ และวัจนกรรมการปฏิเสธ ขณะที่พฤติกรรมอื่น ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับปัจจัย “ศักดิ์ศรี” สามารถแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ พฤติกรรมที่ใช้รักษาศักดิ์ศรีที่มีอยู่ พฤติกรรมที่ทำให้ได้หรือเพิ่มศักดิ์ศรี และ พฤติกรรมที่ทำให้เสียหรือลดศักดิ์ศรี

เขาวนมนัส ประภักดี ได้นำเสนอบทความวิจัยเรื่อง **การรวบรวม วิเคราะห์ และสังเคราะห์ สถานภาพองค์ความรู้ดนตรีอาเซียนในประเทศไทย** มีเนื้อหาโดยสรุปดังนี้ การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจ รวบรวม และสังเคราะห์องค์ความรู้ดนตรีอาเซียนในประเทศไทย จากหนังสือ วิจัย วิทยานิพนธ์ และบทความ วารสารของนักวิชาการชาวไทย ผลการศึกษาพบว่า องค์ความรู้ดนตรีอาเซียนมีจำนวนทั้งหมด 109 รายการ จำแนกตามประเภทเอกสาร ได้เป็น หนังสือ 18 รายการ วิจัย 11 รายการ วิทยานิพนธ์ 36 รายการ และ บทความวารสาร 44 รายการ จำแนกตามประเทศ พบว่า กลุ่มประเทศที่ตั้งอยู่บนผืนแผ่นดินใหญ่ โดยเฉพาะ ประเทศที่มีอาณาเขตติดกับประเทศไทย 3 อันดับแรกที่พบงานศึกษามากที่สุด ได้แก่ ลาว กัมพูชา และเมียนมาร์ และกลุ่มประเทศที่มีการศึกษาวัฒนธรรมดนตรีจำนวนไม่มากคือกลุ่มประเทศที่อยู่ทางตอนใต้หรือกลุ่มประเทศที่มีลักษณะเป็นหมู่เกาะ ดังนี้ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว 39 รายการ ราชอาณาจักรกัมพูชา 16 รายการ สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์ 15 รายการ สหพันธรัฐมาเลเซีย 8 รายการ สาธารณรัฐสังคมนิยม เวียดนาม 7 รายการ ประเทศสิงคโปร์ 5 รายการ สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ 3 รายการ สาธารณรัฐอินโดนีเซีย 1 รายการ เนการาบรูไนดารุสซาลาม 1 รายการ และดนตรีอาเซียนในภาพรวม 14 รายการ และผลการ

สังเคราะห์เนื้อหา พบว่า มีการศึกษาองค์ประกอบทางดนตรี ดนตรีศึกษา การบริหารจัดการสถาบันดนตรี ดนตรีชาติพันธุ์ นักดนตรี วงดนตรี ดนตรีกับการเมือง ดนตรีพิธีกรรม ดนตรีประกอบการแสดง และประวัติศาสตร์พัฒนาการ และการเปลี่ยนแปลงของดนตรี นอกจากนี้พบว่ามีประเด็นที่ยังไม่ได้นำมาใช้ในการศึกษา เช่น ดนตรีกระแสนิยม อุตสาหกรรมการผลิตดนตรี ดนตรีของกลุ่มประชาสังคมในมิติด้านการเมือง สังคม เศรษฐกิจ วัฒนธรรม และการศึกษาดนตรีจากแนวคิดเชิงวิพากษ์ โดยข้อค้นพบจากการสังเคราะห์สามารถนำไปสู่การส่งเสริมการวิจัยในประเด็นที่ขาดแคลน และสนับสนุนให้เกิดการศึกษาและเผยแพร่ในวงกว้างต่อไป

ประวิชัย พันธ์ทรัพย์สุข, รัตนา บุญอ่วม, ณัฐกานต์ แก้วขำ และ สิงห์ สิงห์ขจร ได้นำเสนอบทความวิชาการเรื่อง การสื่อสารในภาวะวิกฤตโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ของประเทศไทย มีเนื้อหาโดยสรุปคือ การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) เป็นวิกฤตการณ์ที่เกิดขึ้นและส่งผลกระทบต่อประชาชนเป็นจำนวนมาก ภาครัฐจึงต้องมีมาตรการในการแก้ปัญหาวิกฤตที่เกิดขึ้นอย่างเป็นระบบ ขณะเดียวกันต้องมีแผนการสื่อสารในภาวะวิกฤตที่ใช้ในการสื่อสารกับภาคประชาชน โดยควรดำเนินการผ่านหน่วยงานที่ภาครัฐแต่งตั้งขึ้นในการดูแลสถานการณ์ฯ และควรมีโฆษกประจำหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายในการเป็นผู้แถลงข่าวให้ข้อมูลที่ถูกต้องกับประชาชนผ่านสื่อมวลชน ซึ่งข้อมูลเหล่านั้นต้องเป็นประโยชน์ต่อประชาชนผู้รับสาร สามารถใช้ข้อมูลประกอบการตัดสินใจหรือใช้เพื่อประพฤติปฏิบัติตัวได้อย่างถูกต้อง ซึ่งจะช่วยลดภาวะตื่นตระหนกให้กับสังคม โดยข้อมูลควรต้องมีปริมาณมากพอที่จะสนับสนุนให้ประชาชนในสังคมคลายความสงสัย ความวิตกกังวลต่อสถานการณ์นั้น นอกจากนี้ การจัดการภาวะวิกฤตที่มีประสิทธิภาพ และการแถลงข่าวต่อสถานการณ์วิกฤตที่เกิดขึ้น จำเป็นต้องดำเนินการไปพร้อมกัน เพราะการบริหารจัดการที่ดี จะส่งเสริมให้การสื่อสารใด ๆ กับภาคประชาชนจะเกิดความเชื่อมั่นกับภาครัฐ ซึ่งจะเป็นผลดีต่อการแก้ไขสถานการณ์วิกฤตให้เกิดผลกระทบต่อภาคประชาชนให้น้อยที่สุด

อภิญา ดิสสะมาน และ ธาตรี นนทศักดิ์ ได้นำเสนอบทความวิชาการเรื่อง การศึกษาสันติภาพ: กรณีศึกษาหลักสูตรเสริมสร้างสังคมสันติสุข (สสสส.) มีเนื้อหาโดยสรุปดังนี้ ความท้าทายใหญ่ของสันติภาพคือการธำรงความขัดแย้งในประเทศไทยโดยเฉพาะความขัดแย้งที่ยืดเยื้อยาวนานยังไม่ได้รับการแก้ไขให้เกิดสันติภาพเชิงบวก (Positive peace) ได้อย่างถาวร บทความนี้เป็นการนำเสนอเรื่องการศึกษาสันติภาพ (Peace Education) โดยเฉพาะการศึกษากรณีศึกษาของหลักสูตรเสริมสร้างสังคมสันติสุข หรือ หลักสูตร 4 ส ซึ่งเป็นหลักสูตรที่นำแนวคิดการแปรเปลี่ยนความขัดแย้ง (Conflict Transformation) ขับเคลื่อนและผลิตนักสันติภาพในระดับนักบริหาร คณาจารย์และนักขับเคลื่อนสังคมโดยในหลักสูตรฯ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เข้าศึกษาอบรมความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับสันติภาพเชิงบวกและมีทักษะเบื้องต้นในการสร้างสันติสุขในสังคม (Peacebuilding)

แนวความคิดการแปรเปลี่ยนความขัดแย้ง (Conflict Transformation) ที่เป็นหัวใจของหลักสูตรเสริมสร้างสังคมสันติสุขสำคัญมากเพราะเป็นการแก้ไขปัญหาที่รากเหง้า โดยเน้นวิธีการแก้ไขความขัดแย้งแบบยั่งยืน และมีเจตคติที่ยอมรับและเห็นคุณค่าของความแตกต่างหลากหลายในสังคม รวมทั้งยึดมั่นสันติวิธีทั้งในสำนึกและพฤติกรรม โดยเน้นการสร้างสันติวัฒนธรรมให้ลึกถึงคุณค่า ดังนั้น สันติวัฒนธรรมจึงสำคัญ เพื่อทำให้สังคมไทยพัฒนาเปลี่ยนแปลงได้ก้าวหน้าสู่สันติวิธี (มิติเชิงคุณค่า) ได้ดียิ่งขึ้นและสามารถนำความรู้และประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจากการแลกเปลี่ยนกับบุคคลจากภาคส่วนต่าง ๆ ทั้งในชั้นเรียนและในพื้นที่มาวิเคราะห์เพื่อหาแนวทางแก้ไขความขัดแย้งและสร้างสันติสุขในสังคมอย่างเป็นระบบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาในจังหวัดชายแดนใต้และปัญหาความขัดแย้งรุนแรงทางการเมืองไทย โดยในบทความชิ้นนี้ประกอบไปด้วยการศึกษาแนวคิดกระบวนการศึกษาสันติภาพศึกษาในประเทศไทย และการศึกษาวิเคราะห์หลักสูตรเสริมสร้างสังคมสันติสุขหรือ หลักสูตร 4 ส มีคุณูปการแก่

ประเทศไทยในมิติความมั่นคงและความปรองดองของประเทศ และที่สำคัญคือหลักสูตรฯ ผลิตนักสันติภาพมาเป็นระยะเวลา 12 รุ่น (รุ่นปัจจุบัน พ.ศ.2565) เน้นกระบวนการวิธีที่จะสร้างกระบวนการแลกเปลี่ยนการเรียนรู้ให้แก่ผู้เข้าศึกษาอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะสันติภาพให้เกิดการรู้จักการเป็นผู้นำแบบเข้าอกเข้าใจ (Empathetic Leadership) และเข้าใจในความแตกต่างระหว่างกันของบุคคลที่อยู่ร่วมกันในสังคม (Tolerance) รวมไปถึงรู้จักทักษะต่าง ในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นด้วยการเคารพความแตกต่างในสังคมพหุวัฒนธรรม (Multiculturalism) อีกทั้งการผลิตนักสันติภาพของหลักสูตร 4 ส เป็นการหนุนเสริมกระบวนการสันติภาพในพื้นที่ความขัดแย้งรุนแรงของประเทศไทยในหลายกรณี

สุวิตา นวมเจริญ ได้นำเสนอบทความวิชาการเรื่อง **นโยบายรัฐนิยมและนโยบายประชารัฐ: จากวาทกรรมสู่นโยบายแห่งรัฐเพื่อการพัฒนา** มีเนื้อหาโดยสรุปคือ บทความวิชาการฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ในการศึกษาปรากฏการณ์ทางสังคมของประเทศไทยซึ่งปรากฏว่ามีวาทกรรม “รัฐนิยม” และ “ชาตินิยม” ในยุคสมัยของจอมพล แปลก พิบูลสงคราม หรือ ที่รู้จักกันในนาม “จอมพล ป. พิบูลสงคราม” และ “ประชารัฐ” และ “ไทยนิยม” ในสมัยนายกรัฐมนตรี พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา เป็นการศึกษาเปรียบเทียบวาทกรรมและบริบททางสังคมในแต่ละยุค ทำให้เห็นถึงความย้อนแย้งและการขัดกันของความหมายและอิทธิพลของวาทกรรมที่เกี่ยวข้องกับการปฏิรูปในยุคสมัยหนึ่งที่ต้องการบริหารการพัฒนาประเทศในอีกสมัยหนึ่ง ซึ่งนำมาซึ่งความเข้าใจเรื่องแนวปฏิบัติและนโยบายของรัฐในยุคหนึ่ง ๆ นโยบายรัฐนิยมและนโยบายประชารัฐทั้งสองนโยบายมีความแตกต่างกันไปตามยุคสมัย หากแต่มีความคล้ายคลึงกันในบางประการ คือ การใช้วาทกรรมนำไปสู่การกำหนดนโยบายเพื่อการพัฒนาประเทศ

ศศิธร เคนอรุณ, นวพร หงส์พันธุ์, พรชัย พรฤทธิ์, อนุธิดา ศรีทา และ หนึ่งฤทัย เอกธรรมทัศน์ ได้นำเสนอบทความวิจัยเรื่อง **ผลของอัตราส่วนวัตถุดิบและสภาวะการอบด้วยไมโครเวฟต่อคุณภาพของข้าวเกรียบมันเทศ** มีเนื้อหาโดยสรุปคือ มันเทศเป็นพืชพื้นเมืองที่นิยมรับประทานกันอย่างแพร่หลายเนื่องจากมันเทศอุดมไปด้วยสารอาหารสำคัญหลายอย่าง เช่น คาร์โบไฮเดรต เส้นใยอาหาร วิตามิน และสารต้านอนุมูลอิสระ ในช่วงฤดูเก็บเกี่ยวที่มีปริมาณมันเทศมากจะทำให้ราคาของมันเทศลดลง ดังนั้น งานวิจัยนี้จึงมุ่งเน้นไปที่การแปรรูปมันเทศเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่และมูลค่าเพิ่ม วัตถุประสงค์ของงานวิจัยเพื่อศึกษาผลกระทบของอัตราส่วนวัตถุดิบและสภาวะการอบด้วยไมโครเวฟต่อคุณภาพของข้าวเกรียบมันเทศ โดยใช้มันเทศสีม่วงและมันเทศสีเหลืองเป็นส่วนผสมในข้าวเกรียบ ภายใต้รูปแบบข้าวเกรียบกึ่งสำเร็จรูปที่เหมาะสมกับวิถีชีวิตรูปแบบใหม่ยุคปัจจุบัน จากการวิจัยพบว่าข้าวเกรียบมันเทศสีม่วง ข้าวเกรียบมันเทศสีเหลือง และข้าวเกรียบมันเทศสูตรผสม ที่ผ่านการอบด้วยไมโครเวฟ 240 วัตต์ เป็นเวลา 2 นาที มีลักษณะทางกายภาพของสี กลิ่น รส ความกรอบ อยู่ในระดับดี การทดสอบความชื้นก่อนอบเท่ากับ 6.29%, 7.31% และ 9.92% ตามลำดับ ซึ่งเป็นค่าที่ไม่เกินค่าความชื้นมาตรฐาน 12% พลังงาน 3.7 kcal ต่อตัวอย่าง 100 กรัม แสดงให้เห็นว่า ข้าวเกรียบมันเทศเป็นอาหารพลังงานต่ำ นอกจากนี้ยังพบว่าข้าวเกรียบมันเทศสูตรผสมมีฤทธิ์ต้านอนุมูลอิสระที่ดีที่สุด IC50 เท่ากับ 1.511 ppm และปริมาณสารเบต้าแคโรทีนในข้าวเกรียบมันเทศสีเหลือง มีค่า LOQ = 40.00 "μg/kg"

วรศักดิ์ บุญเชิดชู และ อนุชัย ถนอมสินรัตน์ ได้นำเสนอบทความวิจัยเรื่อง **การพัฒนากระบวนการแก้ไขความถูกต้องสำหรับเซ็นเซอร์วัดฝุ่นละอองขนาดเล็ก (PM2.5) ต้นทุนต่ำ** มีเนื้อหาโดยสรุปดังนี้ การพัฒนากระบวนการแก้ไขความถูกต้องของเซ็นเซอร์วัดฝุ่นละอองขนาดเล็กต้นทุนต่ำ โดยใช้แบบจำลองหาอัตรา การดูความชื้นควบคู่กับการใช้สมการถดถอยแบบโพลีโนเมียลลำดับที่ 4 ทำการเก็บข้อมูลรายชั่วโมง 571 ชุด จากการวัดค่าด้วยเซ็นเซอร์ต้นทุนต่ำรุ่น PMS5003 และรุ่น SDS021 อย่างละ 2 ตัว แล้วนำมาเปรียบเทียบกับ

ค่าจากเครื่องมือวัดที่ผ่านการรับรองมาตรฐานรุ่น MetOne BAM 1020 และ Teledyne Beta Plus 620 ผลการวิจัยพบว่า PMS5003 ทำงานใกล้เคียงกับเครื่องมือวัดที่ผ่านการรับรองมากกว่า SDS021 ข้อจำกัดการวัดคือต้องมีระดับความเข้มข้นฝุ่นละอองโดยรวม (TSP) ไม่น้อยกว่า 15 $\mu\text{g}/\text{m}^3$ การเปรียบเทียบค่าความแตกต่างของเซ็นเซอร์ใช้ค่า Mean Absolute Error (MAE) พบว่า MAE ก่อนแก้ไขของ PMS5003 และ SDS021 คือ 20.3 และ 11.1 ตามลำดับ ค่า MAE ลดลงอย่างมากหลังปรับแก้ด้วยโมเดลของ Petters and Kreidenweis โดยมีค่า 10.5 และ 7.5 และค่า MAE มีค่าหลังปรับแก้ด้วยโมเดล Crilley คือ 9.24 และ 10.9 ตามลำดับ การใช้การวิเคราะห์ถดถอยแบบโพลีโนเมียลลำดับที่ 4 เพื่อเพิ่มค่าความถูกต้องของการวัดจากเซ็นเซอร์ โดยค่าของ Root Mean Square Error (RMSE) สะท้อนผลการทดสอบจากการใช้โมเดล Petters ได้ผลลัพธ์ดีกว่าโมเดล Crilley คือ 8.312 และ 9.256 ตามลำดับ จากนั้นผู้วิจัยนำผลการทดสอบที่ได้มาสร้างสมการปรับแก้ค่าการวัดฝุ่นโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์ของโพลีโนเมียลลำดับที่ 4 และนำมาใช้กับต้นแบบสถานีวัดความเข้มข้นฝุ่นขนาดเล็กด้วยเซ็นเซอร์ PMS5003 ผลการวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่ากระบวนการแก้ไขความถูกต้องของเซ็นเซอร์วัดฝุ่นละอองที่ได้รับการพัฒนาขึ้น ส่งผลให้เซ็นเซอร์วัดฝุ่นละอองขนาดเล็กต้นทุนต่ำมีทำงานสอดคล้องกับเครื่องมือวัดที่ผ่านการรับรองมาตรฐาน และมีความแม่นยำของการวัดเพิ่มสูงขึ้นด้วย สามารถนำไปช่วยในการพัฒนาการวัดของเครื่องวัดฝุ่นขนาดเล็กที่มีประสิทธิภาพได้

สุนทร ทวีถาวรสวัสดิ์, อนุชัย ถนอมสินรัตน์, สุปราณี ศิริสวัสดิ์ชัย, อารียา จุ้ยจำลอง และ มนชนก จุลสิกขี ได้นำเสนอบทความวิจัยเรื่อง **ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อสตรีทฟู้ดของผู้บริโภคในเขตธนบุรีและเขตคลองสาน เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว** มีเนื้อหาโดยสรุปดังนี้ การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมของการบริโภคและปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อสตรีทฟู้ดของผู้บริโภคในเขตธนบุรีและเขตคลองสาน การวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Method) ใช้การสุ่มแบบอาสาสมัคร เก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามจำนวน 300 ชุด และแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างกับผู้ประกอบอาหารจำนวน 30 ร้านค้า ผลการศึกษา พบว่าผู้บริโภคส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุ 20 - 30 ปี สถานภาพโสด ระดับการศึกษาปริญญาตรีขึ้นไป มีอาชีพข้าราชการ/พนักงานของรัฐ และมีรายได้ต่อเดือนสูงกว่า 25,000 บาท มีพฤติกรรมของการบริโภคสตรีทฟู้ดมากกว่า 12 ครั้งต่อเดือน มีค่าใช้จ่ายที่ใช้ในการบริโภคจำนวน 100 - 300 บาทต่อครั้ง และช่วงเวลาของการรับประทานอาหารบ่อยที่สุดคือช่วงเย็น และปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อสตรีทฟู้ด พบว่า ตัวแปรที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อ 3 ตัวแปร คือ ความสะอาด ความถี่ในการบริโภค และความอร่อย ส่วนที่สอง เมื่อสัมภาษณ์ผู้ขายสตรีทฟู้ด พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อของผู้บริโภค คือ ราคาถูก ความอร่อย และร้านมีชื่อเสียงมานาน

วิทวัส กรมณีโรจน์ ได้นำเสนอบทความวิชาการเรื่อง **รูปแบบและแนวคิดการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ชุด BO(R)N** มีเนื้อหาโดยสรุปคือ บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ชุด BO(R)N โดยมีรูปแบบองค์ประกอบในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ทั้ง 7 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) บทการแสดง 2) นักแสดง 3) ลีลานาฏศิลป์ 4) เสียงและดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง 5) เครื่องแต่งกาย 6) พื้นที่การแสดง และ 7) อุปกรณ์ประกอบการแสดง อีกทั้งยังมีแนวคิดที่ใช้ในกระบวนการสร้างสรรค์ผลงาน 5 แนวคิด ได้แก่ 1) แนวคิดความงามที่ไม่สมบูรณ์แบบ (วาปี-ซาปี) 2) แนวคิดศิลปะกับธรรมชาติ 3) แนวคิดศิลปะเฉพาะที่ 4) แนวคิดสัญลักษณ์ในงานนาฏศิลป์ และ 5) แนวคิดนาฏศิลป์ร่วมสมัย

ผลการศึกษาและการสร้างสรรค์ผลงาน พบว่า รูปแบบและแนวคิดการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ชุด BO(R)N เป็นการนำเสนอเกี่ยวกับคุณค่าของความงามอันไม่สมบูรณ์แบบของมนุษย์ มาสร้างสรรค์เป็นการแสดงเดี่ยว โดยผ่านการสร้างสรรค์ผลงานในรูปแบบนาฏศิลป์ร่วมสมัยประกอบกับบอนสี ซึ่งผู้สร้างสรรค์ผลงานนำแนวคิดทั้ง 5 ประการ มาปรับใช้ให้เข้ากับรูปแบบองค์ประกอบในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ทั้ง 7 ประการ ซึ่ง

ผลงานการสร้างสรรคานาฏศิลป์ชุดนี้ได้จัดแสดงผลงานนาฏศิลป์สู่สาธารณชนในรูปแบบออนไลน์ ซึ่งรูปแบบและแนวคิดของการสร้างสรรคานาฏศิลป์ชุดนี้ได้รับการยอมรับว่า มีความน่าสนใจ ความแปลกใหม่และมีความทันสมัยกับปัจจุบัน อีกทั้งในการสร้างสรรคครั้งต่อไปควรมีการนำเอกลักษณ์และความหมายของบอนสีมาใช้ในการสร้างสรรคผลงาน เพื่อสร้างความโดดเด่นให้กับบอนสีในแต่ละชนิดมากยิ่งขึ้น

เพ็ญศรี ฉิรินัง, รัชยา ภัคติจิตต์, ศิริวัฒน์ เปลียนบางยาง และ ชมภูษ หุ่นนาค ได้นำเสนอบทความวิชาการเรื่อง **เศรษฐกิจสร้างสรรค์กับการพัฒนาวิสาหกิจชุมชนของไทย** มีเนื้อหาโดยสรุปดังนี้ บทความนี้เป็นบทความวิชาการอธิบายถึงภาพรวมของแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์กับการพัฒนาวิสาหกิจชุมชนของไทย โดยเกริ่นนำถึงความสำคัญของแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ต่อการพัฒนาวิสาหกิจชุมชนไทย แนวคิดและนิยามของเศรษฐกิจสร้างสรรค์ วิสาหกิจชุมชนและบทบาทของเศรษฐกิจสร้างสรรค์ในการยกระดับเศรษฐกิจชุมชน และข้อเสนอแนะที่น่าสนใจ คือ แนวทางในการใช้เศรษฐกิจสร้างสรรค์เพื่อการพัฒนาวิสาหกิจชุมชนของไทย

วิโรจน์ ศรีหิรัญ ได้นำเสนอบทความวิจัยเรื่อง **การใช้สื่อประชาสัมพันธ์ดิจิทัลในยุคการหลอมรวมสื่อเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสงคราม** มีเนื้อหาโดยสรุปดังนี้ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้สื่อประชาสัมพันธ์ดิจิทัลในยุคการหลอมรวมสื่อและการยกระดับการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรสงครามให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวระดับชาติ โดยเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มตัวอย่างประชาชนสมุทรสงคราม แกนนำหรือตัวแทนชุมชน นักท่องเที่ยว นักวิชาการด้านการสื่อสารและการท่องเที่ยว รวมจำนวน 37 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การตีความเพื่อนำเสนอในลักษณะของการบรรยายเชิงพรรณนาหรือพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มองว่าการใช้สื่อประชาสัมพันธ์ดิจิทัลฯ ในด้านลักษณะทั่วไปพบว่าการใช้สื่อประชาสัมพันธ์ทางเว็บไซต์ เพจเฟซบุ๊ก ยูทูบ ซึ่งอาจยังไม่เป็นที่น่าสนใจของนักท่องเที่ยวเท่าที่ควร โดยเฉพาะในกลุ่มนักท่องเที่ยวคนรุ่นใหม่ที่ชอบการสื่อสารที่ทันสมัยและมีความหลากหลาย ส่วนลักษณะเฉพาะในการใช้สื่อฯ ควรมีลักษณะ “PR 5+1” กล่าวคือเน้นการใช้สื่อที่เป็นรูปธรรมจับต้องได้ 5 ประเภท ได้แก่ 1. แอปพลิเคชันบนมือถือ 2. แผ่นพับแนะนำเส้นทางการท่องเที่ยวพร้อม QR Code 3. สื่อวิดีโอแนะนำแหล่งท่องเที่ยว 4. สื่อดิจิทัลประเภทวีล็อก (Vlog) และ 5. สื่ออินโฟกราฟิก โดยอยู่บนพื้นฐานของสิ่งที่ป็นนามธรรม 1 สิ่งคือ “การใช้ความคิดสร้างสรรค์เชิงประชาสัมพันธ์” รองลงมามองว่า ควรนำเสนอเนื้อหาชุดเดียวกันผ่านสื่อทุกแพลตฟอร์ม เนื่องเพราะเป็นการสื่อสารที่หลอมรวมสื่อทุกสื่อที่สามารถส่งเสริมการท่องเที่ยวสมุทรสงครามได้ ทั้งนี้ด้านแนวทางการพัฒนาสื่อฯ ส่วนใหญ่มองว่าควรใช้แนวทางการปรับตัวตามสถานการณ์ของเทคโนโลยีสื่อสารและความต้องการของกลุ่มนักท่องเที่ยวที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

ความสามารถในการยกระดับการท่องเที่ยวสมุทรสงครามให้เป็นระดับชาตินั้น ส่วนใหญ่มองว่าทำได้โดยทุกภาคส่วนต้องร่วมกันบูรณาการในการใช้สื่อประชาสัมพันธ์ดิจิทัลภายใต้แนวคิด “เปลี่ยนเมืองรองเป็นเมืองหลัก” ซึ่งภาครัฐควรจัดสรรงบประมาณอย่างเต็มที่ ภาคเอกชนควรทำธุรกิจการค้าควบคู่ไปกับการใช้สื่อเพื่อพัฒนาแหล่งการค้าไปในตัว และภาคประชาชนก็ควรปรับตัวที่จะเรียนรู้สื่อประชาสัมพันธ์ดิจิทัลใหม่ ๆ ที่เปลี่ยนแปลงอย่างแทบไม่หยุดนิ่ง ทั้งนี้ส่วนใหญ่ยังมองด้วยว่าควรใช้รูปแบบการสร้างสรรคเนื้อหาแบบ “วีล็อกเพื่อการสื่อสารการท่องเที่ยว” (Vlog for Tourism Communication) โดยใช้วิธีการ “เล่าเรื่องผ่านคนในชุมชนสมุทรสงคราม” เพื่อสร้างความใกล้ชิดกับผู้ชมที่เป็นนักท่องเที่ยวเป้าหมาย

ภัทริกา พัฒนพร, อีริคช ชื่นประชาอนุสรณ์ และ ประกฤติ พูลพัฒน์ ได้นำเสนอบทความวิจัยเรื่อง **รูปแบบการสร้างความรู้ความผูกพันต่อองค์กรของอาจารย์ชาวต่างชาติในประเทศไทย** มีเนื้อหาโดยสรุปคือ การวิจัยนี้เป็นการวิจัยและพัฒนา มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษารวบรวมข้อมูลพื้นฐานเพื่อนำไปพัฒนารูปแบบการสร้างความรู้ความผูกพันต่อองค์กรของอาจารย์ชาวต่างชาติ 2) พัฒนารูปแบบการสร้างความรู้ความผูกพันต่อองค์กรของอาจารย์ชาวต่างชาติที่สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางสร้างความรู้ความผูกพันต่อองค์กรในสถาบันการศึกษาได้ และ 3) ตรวจสอบรูปแบบการสร้างความรู้ความผูกพันต่อองค์กรของอาจารย์ชาวต่างชาติที่พัฒนาขึ้น กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ อาจารย์ชาวต่างชาติในโครงการการจัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษจากโรงเรียนของรัฐบาลในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 187 คน ได้มาด้วยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่เกี่ยวกับแนวโน้ม 5 ด้าน ได้แก่ ด้านลักษณะทางกายภาพของโรงเรียน ด้านความสัมพันธ์ ด้านการบริหารจัดการ ด้านการสื่อสารต่างวัฒนธรรมและด้านค่าตอบแทนและสวัสดิการ สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า อาจารย์ชาวต่างชาติในโครงการการจัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษจากโรงเรียนของรัฐในเขตกรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุ 31-40 ปี ระดับการศึกษาปริญญาตรี รายได้ต่อเดือน 30,001-40,000 บาท อาจารย์ชาวต่างชาติมีความเห็นเกี่ยวกับแนวโน้มความรู้ความผูกพันต่อองค์กรอยู่ในระดับเห็นด้วยทุกด้าน โดยด้านลักษณะทางกายภาพของโรงเรียน มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในภาพรวม คือ 4.52 แนวโน้มด้านค่าตอบแทนและสวัสดิการ มีค่าเฉลี่ยในภาพรวมน้อยที่สุด คือ 3.97 เมื่อพิจารณาความสำคัญของแนวโน้มแต่ละด้าน พบว่า แนวโน้มด้านความสัมพันธ์ มีความสำคัญที่สุด ส่วนแนวโน้มด้านค่าตอบแทนและสวัสดิการ มีความสำคัญน้อยที่สุด จากนั้นได้รวบรวมข้อมูลและพัฒนารูปแบบการสร้างความรู้ความผูกพันต่อองค์กรของอาจารย์ชาวต่างชาติในประเทศไทย ประกอบไปด้วย ชื่อ หลักการ วัตถุประสงค์ แนวทางการนำรูปแบบไปใช้ คำนิยาม และแผนภาพ และได้วิพากษ์รูปแบบเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบ การสร้างความรู้ความผูกพันต่อองค์กรของอาจารย์ชาวต่างชาตินั้นสามารถช่วยลดปัญหาในด้านการบริหารจัดการบุคลากร และรักษาบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถไว้ในองค์กรได้ ซึ่งรูปแบบที่พัฒนาขึ้นนี้ ได้รับแนะแนวทางและประเด็นที่ควรคำนึงถึงในการส่งเสริมให้เกิดแนวโน้มด้านต่าง ๆ ไว้เป็นกรอบคิดอย่างชัดเจน ดังนั้น สถาบันการศึกษาสามารถนำไปปรับใช้ได้ตามความเหมาะสมกับบริบทขององค์กร ทั้งในด้านการวางแผนนโยบาย การวางแผนกลยุทธ์ การกำหนดข้อปฏิบัติต่าง ๆ ข้อเสนอแนะ คือ หลังจากที่น่ารูปแบบไปปรับใช้นั้นควรมีการวัดผล โดยอาจจะทำการวิจัยเชิงสำรวจต่อไป

อาวุธ หงษ์ศิริ, อมรรรัตน์ คำบุญ, กัลยา ธนาสินธุ์, สายัณ พุทธลา, กรณ์ภัสสรณ์ คักดีโสภา และ สุทิพย์พร โชติรัตนศักดิ์ ได้นำเสนอบทความวิจัยเรื่อง **ประสิทธิผลการออกกำลังกายด้วยการเดินลีลาศที่มีต่อผลการเคลื่อนไหวของผู้สูงอายุ** มีเนื้อหาโดยสรุปดังนี้ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิผลการเดินลีลาศต่อผลการเคลื่อนไหวของผู้สูงอายุ กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการคัดเลือกแบบเจาะจงตามเกณฑ์การคัดเลือก จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย เครื่องวัดองศาการเคลื่อนไหว เครื่องทดสอบความแข็งแรง ดิจิตอล แบบประเมินอาการผู้ร่วมวิจัยแบบประเมินวัดระดับความเจ็บปวด ใช้รูปแบบการวิจัยเป็นวิจัยกึ่งทดลอง วัดผลก่อนและหลังทดลอง ในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละค่าเฉลี่ย และ t-test

ผลการศึกษาพบว่า ผู้เข้าร่วมวิจัยจำนวนทั้งหมด 30 คน เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย โดยเพศหญิง 28 คนคิดเป็นร้อยละ 93.33 เพศชาย 2 คน คิดเป็นร้อยละ 6.67 อายุกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เฉลี่ย 50-59 ปี คิดเป็นร้อยละ 43.30 กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยการเคลื่อนไหวของข้อไหล่ของผู้เข้าร่วมวิจัยท่าข้อไหล่ก่อนการเคลื่อนไหวของข้อไหล่ เท่ากับ 174.03 ท่าข้อไหล่ค่าเฉลี่ยหลังการเคลื่อนไหวของข้อไหล่ เท่ากับ 174.80 ค่า t-test เท่ากับ 5.43 ซึ่งการเคลื่อนไหวของข้อต่อส่วนไหล่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) ท่าเหยียดข้อไหล่ก่อนการเคลื่อนไหวของข้อไหล่ เท่ากับ 42.23ท่าเหยียดข้อไหล่ค่าเฉลี่ยหลังการเคลื่อนไหวของข้อไหล่

เท่ากับ 46.07 ค่า t-test เท่ากับ 1.63 ซึ่งการเคลื่อนไหวของข้อไหล่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) การเคลื่อนไหวของข้อเข่าของผู้เข้าร่วมวิจัย ทำงอเข่าก่อนการเคลื่อนไหวของข้อเข่า เท่ากับ 82.97 ค่าเฉลี่ยหลังการเคลื่อนไหวของข้อเข่า เท่ากับ 83.80 ค่า t-test เท่ากับ 3.34 ซึ่งการเคลื่อนไหวของข้อต่อส่วนเข่าเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) การเคลื่อนไหวของข้อเข่าของผู้เข้าร่วมวิจัย ทำเหยียดเข่าก่อนการเคลื่อนไหวของข้อเข่า เท่ากับ 41.53 ค่าเฉลี่ยหลังการเคลื่อนไหวของข้อเข่า เท่ากับ 42.17 ค่า t-test เท่ากับ 5.64 ซึ่งการเคลื่อนไหวของข้อต่อส่วนเข่าเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) มีค่าคะแนนเฉลี่ยก่อนออกแรงบีบมือด้านที่ถนัด เท่ากับ 16.77 ค่าเฉลี่ยหลังออกแรงบีบมือด้านที่ถนัด เท่ากับ 16.87 ค่า t-test เท่ากับ 5.57 ซึ่งค่าเฉลี่ยระดับออกแรงบีบมือเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$)

Surawat Chalorsuntisakul, Charunee Kasornpikul, Kataya Mahachanawong Suvarnaphaet, Nitinunt Nakburi, Mintra Lukkana and Phisit Suvarnaphaet are presented an article on **Knowledge of native chicken farmers for entering Thailand's organic livestock standards in Phetchaburi Province.** The purpose of this study is to assess native chicken farmers' knowledge for them to meet Thailand's organic livestock standards. The samples used in the study were collected from 385 native chicken farmers in Phetchaburi province. A survey is used as the research instrument, and data is analyzed using computer programs. The statistics used are mean, standard deviation, and percentages. The results showed that native chicken farmers produced an average score of 16.82 out of 21, with the highest score being 20 points. The lowest score is 11 points (Min. = 11, Max. = 20, Mean = 16.82, SD = 2.59). The application of such knowledge should be made clear to chicken farmers for them to understand the fundamental concept of organic livestock and its application.

อานนท์ หวานเพ็ชร์ ได้นำเสนอบทความวิชาการเรื่อง **นวัตกรรมการสอนด้วยทฤษฎีการเคลื่อนไหวร่างกายแบบตะวันตกเพื่อส่งเสริมสมรรถนะของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขานาฏศิลป์ศึกษา วิทยาลัยการฝึกหัดครูมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ในการเรียนรำโนราบทครูสอนรายวิชาการแสดงพื้นเมือง** มีเนื้อหาโดยสรุปคือ บทความวิชาการฉบับนี้ ผู้เขียนบทความจะนำเสนอเรื่องนวัตกรรมการสอนด้วยทฤษฎีการเคลื่อนไหวร่างกายแบบตะวันตก เพื่อส่งเสริมสมรรถนะของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขานาฏศิลป์ศึกษา วิทยาลัยการฝึกหัดครู มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ในการเรียนรำโนราบทครูสอนรายวิชาการแสดงพื้นเมือง มีวัตถุประสงค์ 3 ข้อคือ 1. เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมา และองค์ประกอบของการแสดงโนราบทครูสอน 2. เพื่อพัฒนาสมรรถนะของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขานาฏศิลป์ศึกษา 3. เพื่อสร้างนวัตกรรมการสอนโดยใช้ทฤษฎีการเคลื่อนไหวร่างกายแบบตะวันตก โดยมีระเบียบวิธีดำเนินการที่สำคัญคือการศึกษาข้อมูลทางวิชาการจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ การสังเกตการณ์จากการเรียนการสอน โดยมีการตรวจสอบข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญโดยมีการหาค่าเฉลี่ยค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีผลที่ได้ในครั้งนี้คือ เท่ากับ .000 ผลปรากฏว่าท่านผู้ทรงคุณวุฒิเห็นด้วยกับแบบเรียนที่ผู้เขียนบทความนำทฤษฎีการเคลื่อนไหวแบบตะวันตกมาใช้ในการเรียนการสอนรำโนราบทครูสอนในครั้งนี้

การจัดการเรียนการสอนในรายวิชาการแสดงพื้นเมืองรหัส 200511 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขานาฏศิลป์ศึกษา ประจําภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 20 คน เป็นเวลาทั้งสิ้น 3 สัปดาห์ ชั่วโมงเรียน สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง 30 นาที รวมเวลาเรียนทั้งหมด 13 ชั่วโมง 30 นาที ผลปรากฏว่านักศึกษามีความเข้าใจเกี่ยวกับการแสดงโนราบทครูสอน มีสมาธิในการฝึกปฏิบัติการทำรำมากยิ่งขึ้น สามารถจดจำท่ารำได้อย่างรวดเร็ว ประการสำคัญคือ ลักษณะของการใช้ศีรษะ แขน มือ ลำตัวทั้งบนและล่าง หรือการใช้ขา เป็นไปตาม

แบบแผนจารีตของการรำโนรา การใช้ลมหายใจในขณะที่รำและการใช้พลังสำหรับการรำและการเคลื่อนที่ของผู้รำ การใช้สายตาเพื่อเพิ่มสมรรถนะให้ผู้เรียนมีการรำที่ดีขึ้น สามารถนำหลักการที่ได้จากการเรียนการสอนโนราบทครูสอนโดยใช้การเคลื่อนไหวแบบตะวันตกนำไปปฏิบัติใช้กับการแสดงอื่น ๆ เพื่อให้นักศึกษาเกิดความชำนาญในสายวิชาชีพนาฏศิลป์ต่อไป

พรชนก โสภณกิจไพศาล และ ปรียา รินรัตนกร ได้นำเสนอบทความวิจัยเรื่อง การรับรู้การสื่อสารการตลาดผ่านสื่อสังคมออนไลน์ พฤติกรรมการบริโภค และการรับรู้คุณค่าสินค้าอาหารประเภทหมูปิ้งของผู้บริโภคคนไทย มีเนื้อหาโดยสรุปดังนี้ งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ต้องการศึกษาประเด็น การรับรู้การสื่อสารการตลาดผ่านสื่อสังคมออนไลน์ พฤติกรรมการบริโภค และการรับรู้คุณค่าสินค้าอาหารประเภทหมูปิ้งของผู้บริโภคคนไทย โดยเป็นการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เก็บแบบสอบถามกับกลุ่มผู้บริโภคอาหารประเภทหมูปิ้ง จำนวน 40 ตัวอย่าง ผลการศึกษาพบว่า ในช่องทางออนไลน์ กลุ่มตัวอย่าง มีการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับอาหารประเภทหมูปิ้ง ผ่านสื่อ Facebook page มากที่สุด มีความถี่ในการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับอาหารประเภทหมูปิ้ง ผ่านสื่อสังคมออนไลน์ มากที่สุด เดือนละ 1-2 ครั้ง มีงบประมาณสำหรับซื้ออาหารประเภทหมูปิ้ง มากที่สุด คือ 50 – 150 บาท และนิยมบริโภคหมูปิ้งสูตรหมักนมสด มากที่สุด แรงจูงใจสำคัญที่ทำให้เลือกซื้ออาหารประเภทหมูปิ้ง คือ ทำเล /ช่องทางการจัดจำหน่ายเข้าถึงได้ง่าย มากที่สุด

นอกจากนี้ ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้คุณค่าสินค้าอาหารประเภทหมูปิ้ง ด้านภาพลักษณ์สินค้า มากที่สุด คือ รับรู้ว่า อาหารประเภท หมูปิ้ง เป็นอาหารที่ได้รับการยอมรับ มีการนำมาจัดเลี้ยงในโรงแรม และงานพิธีการต่างๆ และ ด้านสินค้า พบว่า มากที่สุดคือ กลุ่มตัวอย่าง รับรู้ว่า อาหารประเภทหมูปิ้งเป็นอาหารสตรีทฟู้ด (Street Food) ที่เป็นที่ยิยมของคนไทย

นัตยา ทองคง, จตุพร สีม่วง และ ยุทธนา จัพพรรณรัตน์ ได้นำเสนอบทความวิชาการเรื่อง SONG Model: การสอนร้องเพลงสำหรับเด็กปฐมวัย มีเนื้อหาโดยสรุปดังนี้ การสอนร้องเพลงไม่ได้เป็นการศึกษาภาคบังคับในเด็กปฐมวัย หากเพียงแต่เด็กในวัยนี้ยังไม่มีความพร้อมในด้านการเรียนรู้ทักษะทางวิชาการ การส่งเสริมเพื่อสร้างพื้นฐานหลักการเรียนรู้ให้เด็กในวัยนี้ ครูจึงจำเป็นต้องหาเทคนิคการสอนที่หลากหลายให้มีความสนุกสนาน สอดแทรกเนื้อหาความรู้ผ่านกิจกรรมต่าง ๆ รวมถึงการสอนร้องเพลง เพราะเป็นสิ่งที่ใกล้ตัวเด็กมาก โลกของเด็กเป็นโลกของเสียงดนตรีและเสียงเพลง การสร้างจินตนาการ การสร้างการเรียนรู้สำหรับเด็กในวัยนี้ เพลงจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ก่อให้เกิดพัฒนาการหลายด้าน ทั้งการเคลื่อนไหว การฟัง การร้องเพลง หรือการเล่นดนตรี สิ่งทั้งหลายเหล่านี้สามารถนำพาให้เด็กไปสู่การเรียนรู้ที่ดี มีพัฒนาการสมวัย

การร้องเพลงสำหรับเด็กปฐมวัยเป็นประสบการณ์สำคัญ สามารถสนับสนุนให้เด็กได้แสดงออกทางอารมณ์และความรู้สึกของตนเองที่เหมาะสมกับวัย มีความสุข ร่าเริง แจ่มใส เห็นใจผู้อื่น ได้พัฒนาคุณธรรม จริยธรรม สุนทรียภาพ ความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง และมีความเชื่อมั่นในตนเอง นอกจากนี้การร้องเพลงยังสามารถกระตุ้นความเข้าใจในด้านความรู้ ความจำที่แม่นยำในเนื้อหาการเรียนรู้ได้มากขึ้นผ่านกระบวนการร้องเพลง อีกทั้งยังช่วยผ่อนคลายไม่ทำให้เด็กเกิดภาวะเครียดไม่อยากมาเรียน และด้วยจังหวะและเนื้อร้องของเพลงยังสามารถช่วยกล่อมเกล่าจิตใจและปรับอารมณ์ของเด็กไปในทางที่ดีได้

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการใช้เพลงในการจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย การเลือกใช้เพลง แนวทางการสอนร้องเพลงตามรูปแบบของ SONG Model โดยมีขั้นตอนการสอนร้องเพลง และตัวอย่างเพลงที่สามารถให้ครูได้นำไปประยุกต์ใช้ในกิจกรรมการสอนร้องเพลงในระดับปฐมวัยต่อไป

สุปราณี ศิริสวัสดิ์ชัย และ รักชนกขรินทร์ พูลสุวรรณนธิ ได้นำเสนอบทความวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการมีส่วนร่วมของประชาชนในการนำเสนอข่าวผ่านสื่อออนไลน์ มีเนื้อหาโดยสรุปดังนี้ การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาและประเมินการมีส่วนร่วมของประชาชนในการนำเสนอข่าวสารผ่านสื่อออนไลน์ และ 2) พัฒนารูปแบบการมีส่วนร่วมของประชาชนในการนำเสนอข่าวสารผ่านสื่อออนไลน์ โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัยแบ่งเป็น 4 ระยะ ได้แก่ ระยะที่ 1 ศึกษาสถานภาพทั่วไปของการนำเสนอข่าวของประชาชนผ่านสื่อออนไลน์ ระยะที่ 2 ศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการนำเสนอข่าวผ่านสื่อออนไลน์ ระยะที่ 3 การวิเคราะห์สถานะแวดล้อม (SWOT Analysis) การมีส่วนร่วมของประชาชนในการนำเสนอข่าวผ่านสื่อออนไลน์ และระยะที่ 4 การสร้างรูปแบบการมีส่วนร่วมของประชาชนในการนำเสนอข่าวผ่านสื่อออนไลน์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย จำนวน 9 คน คือ 1) นักวิชาการด้านนิเทศศาสตร์ที่มีประสบการณ์ด้านการสอน ไม่น้อยกว่า 10 ปี จำนวน 3 คน 2) นักวิชาชีพที่มีประสบการณ์ด้านข่าว ไม่น้อยกว่า 10 ปี หรือ ผู้ได้รับรางวัลในระดับชาติด้านข่าว จำนวน 3 คน และ 3) นักข่าวพลเมือง หรือประชาชนทั่วไป ที่ได้เข้าร่วมการอบรมเชิงปฏิบัติการด้านข่าวจากองค์กรสื่อ หรือผู้ที่มีส่วนร่วมในกระบวนการนำเสนอข้อมูลข่าวสารอย่างต่อเนื่องผ่านสื่อออนไลน์ ไม่น้อยกว่า 10 ปี จำนวน 3 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบประเมินความสอดคล้องของแบบสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูล แบบสัมภาษณ์เชิงลึก แบบประเมินความสอดคล้องของข้อความถามในการประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการมีส่วนร่วมของประชาชนในการนำเสนอข่าวผ่านสื่อออนไลน์ และแบบประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการมีส่วนร่วมของประชาชนในการนำเสนอข่าวผ่านสื่อออนไลน์ สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เพื่อวิเคราะห์และประเมินผลในการสร้างเครื่องมือวิจัย

ผลการวิจัย มีดังนี้ 1.การมีส่วนร่วมของประชาชนในการนำเสนอข่าวสารผ่านสื่อออนไลน์ พบว่าประชาชนมีกระบวนการในการนำเสนอข่าวผ่านสื่อออนไลน์ 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นตอนการคัดเลือกหัวข้อข่าว 2) ขั้นตอนการรวบรวมข้อมูลและกำหนดเนื้อหาข่าว และ 3) ขั้นตอนการเผยแพร่ข่าวสาร โดยมีประเภทของการมีส่วนร่วมของประชาชน 4 ประเภท ได้แก่ 1) การมีส่วนร่วมในระดับชุมชน 2) การมีส่วนร่วมในฐานะผู้นำชุมชน 3) การมีส่วนร่วมในฐานะเจ้าหน้าที่ของรัฐ และ 4) การมีส่วนร่วมในฐานะต่างพื้นที่ 2. การพัฒนารูปแบบการมีส่วนร่วมของประชาชนในการนำเสนอข่าวสารผ่านสื่อออนไลน์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ (5C Model of People's Participation) ได้แก่ 1) C - Communication Skills ทักษะด้านการสื่อสาร 2) C - Co-operation ความร่วมมือ 3) C - Connection การเชื่อมโยงเครือข่าย 4) C - Check การตรวจสอบ และ 5) C - Change การเปลี่ยนแปลง

ณัชชา เตชะอาภรณ์ชัย ได้นำเสนอบทความวิชาการเรื่อง การบูรณาการการใช้ดนตรีสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย โดยใช้รูปแบบการดำเนินการชั้นเรียนแบบกิจวัตร มีเนื้อหาโดยสรุปดังนี้ กิจกรรมดนตรีสำหรับเด็กปฐมวัย เป็นกิจกรรมที่สามารถบูรณาการกับศาสตร์อื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี รวมถึงการใช้ดนตรีบูรณาการกับภาษาอังกฤษ ผลวิจัยเกี่ยวกับพัฒนาการทางดนตรีและทางด้านภาษาในปัจจุบัน เป็นไปในทิศทางเดียวกันว่าสามารถส่งเสริมพัฒนาการซึ่งกันและกันได้ โดยรูปแบบการสอนดนตรีและภาษาอังกฤษสำหรับเด็กควรมีความสอดคล้องกับพัฒนาการการเรียนรู้ของเด็ก ด้วยการสร้างรูปแบบกิจกรรมในชั้นเรียนให้เป็นกิจวัตรประจำวัน ประกอบด้วย กิจกรรมทักทายก่อนเริ่มชั้นเรียน การใช้นิทานดำเนินเนื้อหาหลักในการสอน และ กิจกรรมอำลาก่อนจบชั้นเรียน โดยใช้นิทานเป็นเนื้อหาหลักในการสอนภาษาด้วยการสอดแทรกกิจกรรมตามองค์ประกอบทางดนตรีในรูปแบบต่าง ๆ ที่เด็กได้ลงมือทำด้วยตนเอง ผ่านทักษะการฟัง การร้อง การเล่นเครื่องประกอบจังหวะ และการเคลื่อนไหว หรือที่เรียกว่า การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Active Learning) ซึ่งส่งผลให้เด็กสามารถจดจำเนื้อหาได้ยาวนานกว่าการเรียนรู้แบบไม่มีส่วนร่วม (Passive Learning)

อัศวิทธิ์ เรืองรอง และ ภรติพย์ พลอาชีพ ได้นำเสนอบทความวิจัยเรื่อง **การใช้สัญญาเพื่อสื่อเนื้อหาการให้กำลังใจในเฟซบุ๊กแฟนเพจ “คิ้วต่ำ”** มีเนื้อหาโดยสรุปดังนี้ บทความวิจัยนี้มุ่งศึกษาลักษณะเนื้อหาการให้กำลังใจและการใช้สัญญาเพื่อสื่อเนื้อหาการให้กำลังใจในเฟซบุ๊กแฟนเพจ “คิ้วต่ำ” โดยเก็บข้อมูลจากเฟซบุ๊กแฟนเพจ “คิ้วต่ำ” ช่วง 1 มกราคม - 31 พฤษภาคม 2565 และใช้วิธีวิจัยเอกสาร ในกรอบความคิดเรื่องการให้กำลังใจในฐานะความจำเป็นพื้นฐานของมนุษย์ และแนวคิดเรื่องสัญญาแล้วเรียบเรียงเนื้อหาด้วยการพรรณนาวิเคราะห์

ผลการศึกษาพบว่า เนื้อหาการให้กำลังใจในเฟซบุ๊กแฟนเพจ “คิ้วต่ำ” ปรากฏใน 4 ลักษณะ คือ เนื้อหาเกี่ยวกับคุณค่าของมนุษย์ การดำเนินชีวิต เศรษฐกิจ และสุขภาพ ตามลำดับ เนื้อหาดังกล่าวมุ่งกระตุ้น และสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้รับสารที่อยู่ในภาวะวิกฤตทั้งร่างกายและจิตใจมีพลังที่จะเผชิญและก้าวข้ามปัญหาทั้งปวงได้อย่างมีคุณค่าและศักดิ์ศรี ส่วนการใช้สัญญานั้นพบ 4 ลักษณะ คือ การใช้ภาพ ท่าทาง โทนสี และรูปทรง ซึ่งสัญญาดังกล่าวนั้นสื่อความหมายอย่างเป็นเอกภาพกับเนื้อหา คือ มุ่งให้ตระหนักในคุณค่าของตนและคนรอบข้างอันจะเป็นพลังสำคัญของการดำเนินชีวิต

พัฒนวิภา กังวานโสภณ ได้นำเสนอบทความวิชาการเรื่อง **ผลของการเรียกดอกเบี้ยเกินอัตราที่กฎหมายกำหนดตามมาตรา 654 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์** มีเนื้อหาโดยสรุปดังนี้ บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์ผลทางกฎหมายของข้อตกลงการเรียกดอกเบี้ยเกินอัตราในการกู้ยืมเงิน ซึ่งเป็นข้อตกลงที่เป็นความผิดและมีโทษทางอาญาตามพระราชบัญญัติห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา พ.ศ. 2560 อันมีลักษณะเป็นกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนอันมีผลให้ข้อตกลงเรื่องดอกเบี้ยนั้นตกเป็นโมฆะทั้งหมดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 150 แต่ข้อตกลงในส่วนเงินต้นยังคงสมบูรณ์อยู่ตามมาตรา 173 ดังนี้ จะเห็นได้ว่าบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 654 ในตอนท้ายที่ว่า “ถ้าในสัญญากำหนดดอกเบี้ยเกินกว่านั้น ก็ให้ลดลงมาเป็นร้อยละสิบห้าต่อปี” ย่อมไม่มีผลบังคับในทางกฎหมายในปัจจุบันอีกต่อไป ซึ่งหากบุคคลทั่วไปหรือแม้กระทั่งนักศึกษารัฐประศาสนศาสตร์ที่เพียงแต่อ่านข้อความในมาตรา 654 ที่ว่า “ท่านห้ามมิให้คิดดอกเบี้ยเกินร้อยละสิบห้าต่อปี ถ้าในสัญญากำหนดดอกเบี้ยเกินกว่านั้น ก็ให้ลดลงมาเป็นร้อยละสิบห้าต่อปี” ย่อมเกิดความเข้าใจผิดได้ว่าข้อตกลงการเรียกดอกเบี้ยเกินอัตราที่มีผลเป็นการลดดอกเบี้ยลงเหลือเพียงอัตราร้อยละ 15 ต่อปี ซึ่งความจริงแล้วหาเป็นเช่นนั้นไม่ เพราะดอกเบี้ยเกินอัตราทั้งหมดต้องตกเป็นโมฆะตามพระราชบัญญัติห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตราและประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 654 ประกอบกับมาตรา 150 ด้วยเหตุนี้ ผู้เขียนจึงเห็นว่าควรแก้ไขปรับปรุงประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 654 โดยบัญญัติว่า “ถ้าในสัญญากำหนดดอกเบี้ยเกินกว่าอัตราที่กฎหมายกำหนดไว้ ข้อตกลงนั้นเป็นโมฆะ” ซึ่งเป็นข้อความในส่วนที่เกี่ยวกับสภาพบังคับทางกฎหมายให้มีความชัดเจนเป็นไปตามเจตนารมณ์ในการใช้บังคับกฎหมาย เพื่อให้ง่ายต่อการทำความเข้าใจแก่บุคคลทั่วไป โดยไม่ต้องพิจารณาบทบัญญัติของกฎหมายใด ๆ อีก

ศิวพร โพธิวิทย์, กัญญาณัฐ เสี่ยงใหญ่ และ พงษ์พันธ์ นารีน้อย ได้นำเสนอบทความวิจัยเรื่อง **วิถีพลเมืองในระบอบประชาธิปไตยของนักศึกษาสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา** มีเนื้อหาโดยสรุปดังนี้ บทความการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิถีพลเมืองในระบอบประชาธิปไตยของนักศึกษาสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีจัดชั้นภูมิ และการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ กลุ่มตัวอย่างจำนวน 200 ตัวอย่าง

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 67.08 รองลงมา เป็นเพศชาย ร้อยละ 32.92 ในด้านการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง/ชุมชนของผู้ปกครอง พบว่า มีจำนวน 110 คน รองลงมา ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรม มีจำนวน 61 คน และเข้าร่วมกิจกรรมสม่ำเสมอ มีจำนวน 29 คน ส่วน

วิถีพลเมืองในระบอบประชาธิปไตยของนักศึกษาสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ในภาพรวมมีความเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.02 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านเคารพความเสมอภาค มีความเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12 รองลงมาคือด้านเคารพสิทธิของผู้อื่น มีความเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07 ด้านเคารพกติกา มีความเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.05 ด้านเคารพความแตกต่างมีความเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 ด้านการรับผิดชอบต่อตนเองและพึ่งตนเองได้ มีความเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.97 และด้านรับผิดชอบต่อสังคมมีความเห็นด้วยที่สุด มีความเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.89 จากผลการวิจัยสรุปได้ว่าการพัฒนาประชาธิปไตยของประเทศไทยให้เจริญก้าวหน้าต่อไปนั้นไม่ใช่เป็นเรื่องของปัจเจกบุคคลเพียงอย่างเดียว หากแต่ประชาธิปไตยเป็นเรื่องของกลุ่มคนที่อยู่ร่วมกันจำเป็นต้องพัฒนาประชาชนให้มีคุณสมบัติของวิถี “พลเมือง” ที่จะสามารถการพัฒนาประชาธิปไตยก็เพื่อที่จะทำให้องค์กรสามารถดำรงอยู่ได้

ณัฐธัญ อินทร์คง ได้นำเสนอบทความวิชาการเรื่อง **การขับเคลื่อนและประสิทธิผลของ:**
ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้มแข็งในการขับเคลื่อนกับความจำเป็นของผู้สูงอายุ มีเนื้อหาโดยสรุปดังนี้ การขับเคลื่อนและประสิทธิผลของ คือ การศึกษาระบบการทำงานของสมองส่วนควบคุมกล้ามเนื้อเพื่อการผลิตเสียงขับเคลื่อนสมองขึ้นพื้นฐานเพื่อการขับเคลื่อนที่เข้มแข็งประกอบด้วย (1) สมองส่วนการได้ยิน เพื่อฟังเสียงดนตรีและเสียงขับเคลื่อนของตนเอง (2) สมองส่วนรับรู้สัมผัส เพื่อรับรู้สัมผัสสภาวะที่เกี่ยวข้องกับการขับเคลื่อน และ (3) สมองส่วนสั่งการเพื่อควบคุมการเคลื่อนไหวเพื่อการเปลี่ยนเสียงได้อย่างอัตโนมัติ เมื่อสมองเหล่านี้ทำงานร่วมกันในการฝึกปฏิบัติขับเคลื่อน จนกระทั่งการขับเคลื่อนมีความเข้มแข็งในคำร้องและทำนอง และผู้ขับเคลื่อนสามารถประเมินความกลมกลืนของเสียงขับเคลื่อนกับดนตรีได้ด้วยตนเอง นั้นแสดงถึงความสามารถของการเก็บข้อมูลไว้ในสมองส่วนความจำ ซึ่งเกิดจากการสื่อสารข้อมูลระหว่างสมองส่วนที่เกี่ยวข้องด้วยคลื่นไฟฟ้าสมอง ดังนั้น การศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความเข้มแข็งในการขับเคลื่อนกับความจำเป็นของผู้สูงอายุจึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจ ซึ่งเป็นแนวคิดที่ต่อยอดจากงานวิจัยที่ผ่านมา 2 ด้าน ได้แก่ งานวิจัยทางด้านดนตรีและจิตวิทยา พบว่าผู้สูงอายุที่เข้าร่วมกิจกรรมการขับเคลื่อนมีสุขภาพกาย และสุขภาพทางจิตเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ดีขึ้น และงานวิจัยทางด้านดนตรีและประสิทธิผลของ พบว่าการขับเคลื่อนเกิดจากการทำงานร่วมกันของสมองที่เกี่ยวข้องซึ่งส่งผลให้ประสิทธิภาพของหน่วยความจำเพิ่มมากขึ้น ข้อมูลในบทความนี้ไม่ใช่แค่องค์ความรู้ที่นำไปสู่ความเข้าใจถึงประโยชน์ของการขับเคลื่อนต่อการทำงานของระบบประสาทสมองเท่านั้น แต่ยังเป็นข้อมูลที่สามารถนำไปต่อยอดหรือประยุกต์ใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้คนในสังคมได้ต่อไป

อัคนันท์ อัสวโกสิน, คณกร สว่างเจริญ และ นัยนพัศ อินจวงจิรจิตต์ ได้นำเสนอบทความวิจัยเรื่อง **ปัจจัยเชิงสาเหตุการจัดการด้วยเทคโนโลยีดิจิทัลของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตยานยนต์ในอนาคต** มีเนื้อหาโดยสรุปดังนี้ การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาปัญหา อุปสรรคในการจัดการด้วยเทคโนโลยีดิจิทัลของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตยานยนต์ในปัจจุบัน 2) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการด้วยเทคโนโลยีดิจิทัลของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตยานยนต์ และ 3) เพื่อเสนอแบบจำลองปัจจัยเชิงสาเหตุการจัดการด้วยเทคโนโลยีดิจิทัลของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตยานยนต์ในอนาคต โดยใช้วิธีการวิจัยแบบผสม (Mix Method) ประกอบด้วยการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) กลุ่มตัวอย่างได้แก่ เจ้าของบริษัทยานยนต์และผู้บริหารบริษัทยานยนต์ จำนวน 400 คน และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ 1) เจ้าของบริษัทยานยนต์ จำนวน 5 คน 2) ผู้บริหารบริษัทยานยนต์ จำนวน 5 คน 3) เจ้าหน้าที่ระดับสูงของหน่วยงานภาครัฐ เช่น กระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงพาณิชย์ สำนักงานมาตรฐานอุตสาหกรรม ผู้บริหารสมาคม สถาบันที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมยานยนต์ จำนวน 5 คน และ 4) นักวิชาการที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมยานยนต์ จำนวน 5 คน รวมทั้งสิ้น 20 คน

ผลการวิจัยเพื่อตอบวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อศึกษาปัญหา อุปสรรคในปัจจัยเชิงสาเหตุการจัดการด้วยเทคโนโลยีดิจิทัลของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตยานยนต์ในปัจจุบันนับจากที่รัฐบาลได้กำหนดนโยบายมุ่งเน้นพัฒนาให้ประเทศไทยเข้าสู่ยุค Thailand 4.0 โดยเป็นวาระแห่งชาติที่มีความสำคัญต่อการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันและมีการยกระดับคุณภาพและสร้างมาตรฐานการทำงานไปสู่ระดับมาตรฐานสากลด้วยการนำเอานวัตกรรมเทคโนโลยีเข้ามาใช้ในการดำเนินธุรกิจภายใต้การประยุกต์ใช้เพื่อส่งเสริมการจัดการในอุตสาหกรรมผลิตยานยนต์

ผลการวิจัยเพื่อตอบวัตถุประสงค์ข้อที่ 2) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการด้วยเทคโนโลยีดิจิทัลของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตยานยนต์และ 3) เพื่อเสนอแบบจำลองปัจจัยเชิงสาเหตุการจัดการด้วยเทคโนโลยีดิจิทัลของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตยานยนต์ในอนาคต โดยพบว่า แบบจำลองปัจจัยเชิงสาเหตุการจัดการด้วยเทคโนโลยีดิจิทัลของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตยานยนต์ในอนาคตให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นทั้งระบบ ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านผู้นำเชิงกลยุทธ์ 2) ด้านการปรับเปลี่ยนองค์การ 3) ด้านนวัตกรรมเทคโนโลยีดิจิทัลและ 4) ปัจจัยเชิงสาเหตุการจัดการด้วยเทคโนโลยีดิจิทัลของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตยานยนต์ในอนาคต

สำหรับแบบจำลองของปัจจัยเชิงสาเหตุการจัดการด้วยเทคโนโลยีดิจิทัลของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตยานยนต์ในอนาคตโดยเรียงลำดับความสำคัญขององค์ประกอบได้ ดังต่อไปนี้

1. ด้านนวัตกรรมเทคโนโลยีดิจิทัลโดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.438 ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) นวัตกรรมเทคโนโลยีด้านผลิตภัณฑ์และบริการ มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.687 2) นวัตกรรมเทคโนโลยีด้านกระบวนการ มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.627 และ 3) นวัตกรรมเทคโนโลยีด้านการบริหารจัดการ มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.613
2. ด้านผู้นำเชิงกลยุทธ์ โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.398 ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) แบบจำลองภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.690 2) แบบจำลองภาวะผู้นำการเปลี่ยนสภาพ มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.655 และ 3) แบบจำลองภาวะผู้นำแบบสร้างสรรค์ มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.709
3. ด้านการปรับเปลี่ยนองค์การ โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.291 ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ด้านนโยบาย มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.702 2) ด้านโครงสร้างองค์การ มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.710 และ 3) ด้านทรัพยากรบุคคล มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.698

ในด้านปัจจัยเชิงสาเหตุการจัดการด้วยเทคโนโลยีดิจิทัลของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตยานยนต์ในอนาคตประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ได้แก่

1. ด้านวิจัย พัฒนาและสร้างนวัตกรรมในอุตสาหกรรมผลิตยานยนต์ในอนาคต โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.788
2. ด้านการแข่งขันในอุตสาหกรรมผลิตยานยนต์ในอนาคต โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.795
3. อุตสาหกรรมเกี่ยวเนื่องและสนับสนุนในอุตสาหกรรม ผลิตยานยนต์ในอนาคตโดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.741
4. ด้านผลประโยชน์ โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.737

ปัจจัยเชิงสาเหตุการจัดการด้วยเทคโนโลยีดิจิทัลของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตยานยนต์ในอนาคตจะคำนึงถึงประเด็นสำคัญเกี่ยวกับเป้าหมายในด้านการผลิตและการตลาดอย่างชัดเจน และสร้างสมดุลระหว่างอุปสงค์และอุปทานที่เหมาะสม เน้นการเพิ่มมูลค่าและความต้องการของตลาดที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ที่กำหนดเป้าหมายในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลที่มีประสิทธิภาพสูงเพื่อ ให้เป็นอุตสาหกรรมที่มีมูลค่าสูงและเกิดความยั่งยืนต่อไป

Publication Ethics

บทบาทและหน้าที่ของผู้เขียน (Duties of Authors)

ผู้เขียนต้องดำเนินการดังต่อไปนี้

1. รับรองว่าผลงานที่ส่งมานั้นเป็นผลงานใหม่และไม่เคยตีพิมพ์ที่ไหนมาก่อน
2. รายงานข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นจากการทำวิจัย ไม่บิดเบือนข้อมูล หรือให้ข้อมูลที่เป็นเท็จ
3. อ้างอิงผลงานของผู้อื่น หากมีการนำผลงานเหล่านั้นมาใช้ในผลงานตัวเอง รวมทั้งจัดทำรายการอ้างอิงท้ายบทความ
4. เขียนบทความวิจัยให้ถูกต้องตามรูปแบบที่กำหนดไว้ใน "คำแนะนำผู้เขียน"
5. ชื่อที่ปรากฏในบทความทุกคน ต้องเป็นผู้ที่มีส่วนในการดำเนินการวิจัยจริง
6. ระบุแหล่งทุนที่สนับสนุนในการทำวิจัยนี้
7. ระบุผลประโยชน์ทับซ้อน (หากมี)

บทบาทและหน้าที่ของบรรณาธิการวารสาร (Duties of Editors)

บรรณาธิการต้องดำเนินการดังต่อไปนี้

1. มีหน้าที่พิจารณาคุณภาพของบทความ เพื่อตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารที่ตนรับผิดชอบ
2. ไม่เปิดเผยข้อมูลของผู้เขียน และ ผู้ประเมินบทความ แก่บุคคลอื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวข้อง ในช่วงระยะเวลาของการประเมินบทความ
3. ตัดสินใจคัดเลือกบทความมาตีพิมพ์หลังจากผ่านกระบวนการประเมินบทความแล้ว โดยพิจารณาจาก ความสำคัญ ความใหม่ ความชัดเจน และความสอดคล้องของเนื้อหา กับนโยบายของวารสารเป็นสำคัญ
4. ไม่ตีพิมพ์บทความที่เคยตีพิมพ์ที่อื่นมาแล้ว
5. ไม่ปฏิเสธ การตีพิมพ์บทความเพราะความสงสัยหรือไม่แน่ใจ ผู้เขียนต้องหาหลักฐานมาพิสูจน์ข้อสงสัยนั้น ๆ ก่อน
6. ไม่มีผลประโยชน์ทับซ้อนกับผู้เขียน ผู้ประเมิน และคณะผู้บริหาร
7. มีการตรวจสอบบทความในด้าน การคัดลอกผลงานผู้อื่น (Plagiarism) อย่างจริงจัง โดยใช้โปรแกรมที่เชื่อถือได้ เพื่อให้แน่ใจว่าบทความที่ลงตีพิมพ์ในวารสาร ไม่มีการคัดลอกผลงานของผู้อื่น
8. หากตรวจพบ การคัดลอกผลงานของผู้อื่น ในกระบวนการประเมินบทความ บรรณาธิการต้องหยุดกระบวนการประเมิน และติดต่อผู้เขียนหลักทันทีเพื่อขอคำชี้แจง เพื่อประกอบการ "ตอบรับ" หรือ "ปฏิเสธ" การตีพิมพ์บทความนั้น ๆ

บทบาทและหน้าที่ของคณะกรรมการกลั่นกรองบทความ (Duties of Reviewers)

ผู้ประเมินบทความต้องดำเนินการดังต่อไปนี้

1. รักษาความลับและไม่เปิดเผยข้อมูลบางส่วนหรือทุกส่วนของบทความที่ส่งมา เพื่อพิจารณาแก่บุคคลอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้อง ในช่วงระยะเวลาของการประเมินบทความ (Confidentiality)
2. หลังจากได้รับบทความจากบรรณาธิการวารสาร และผู้ประเมินบทความ ตระหนักว่า ตัวเองอาจมีผลประโยชน์ทับซ้อนกับผู้พิมพ์ เช่น เป็นผู้ร่วมโครงการ หรือรู้จักผู้พิมพ์เป็นส่วนตัว หรือเหตุผลอื่น ๆ ที่ทำให้ไม่สามารถให้ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะอย่างอิสระได้ ผู้ประเมินบทความควรแจ้งให้บรรณาธิการวารสารทราบและปฏิเสธการประเมินบทความนั้น ๆ
3. ประเมินบทความในสาขาวิชาที่ตนมีความเชี่ยวชาญ โดยพิจารณาความสำคัญของเนื้อหาในบทความที่จะมีต่อสาขานั้น ๆ คุณภาพของการวิเคราะห์ และ ความเข้มข้นของผลงาน ไม่ควรใช้ความคิดเห็นส่วนตัวที่ไม่มีข้อมูลรองรับมาเป็นเกณฑ์ในการตัดสินบทความวิจัย
4. ระบุผลงานวิจัยที่สำคัญ ๆ และสอดคล้องกับบทความที่กำลังประเมิน แต่ผู้พิมพ์ไม่ได้อ้างถึง เข้าไปในการประเมินบทความด้วย นอกจากนี้ หากมีส่วนใดของบทความ ที่มีความเหมือน หรือ ซ้ำซ้อนกับผลงานชิ้นอื่น ๆ ผู้ประเมินบทความต้องแจ้งให้บรรณาธิการทราบด้วย

ISSN 2774-1176 (Online)

ลงทะเบียน
ตีพิมพ์วารสาร

วารสารสถาบันวิจัยและพัฒนา **THAIJO**
มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

rdibsrjuo@bsru.ac.th

TELEPHONE

+66-2473-7000 # 1600

WEBSITE

<http://research.bsru.ac.th>